

Quan el vaig conèixer a la meva Escola de Mim i Teatre, a París, Albert Vidal ja es refugiava en el rostre, on residia la seva fascinació. Ara el retrobo aquí, a les bellíssimes fotografies de Leopold Samsó.

Un esguard inquisidor, inquiet, sortint d'un rostre més pàl·lid que blanc, emergint de les ombres; un somriure engrandint-se cap a les mans obertes, on resta el record de la por.

Aquestes imatges d'Albert Vidal posen de relleu dues forces sotmeses a la contradicció del pro i del contra, expressada aquí amb la intensitat i l'economicitat del mim.

L'esguard sembla negar el que la mà demana. L'espera esdevé por, sense cap possibilitat de fugida. Les sortides són angoixoses i immòbils. Les preguntes romanen sense resposta. El rostre i les mans dialoguen junts fins a l'absurd. La mà dreta esdevé l'esquerra, l'esquerra la dreta. Ja no se sap pas a quin braç pertany cadascuna, de qui són totes dues.

El cos, absent a la fotografia, és terriblement present en el rostre i les mans, que semblen penjats, i la instantània del fotògraf fa més intens el fenomen.

Aquestes expressions desenganyades fins a la nàusea, espaordides fins a l'angoixa, que es gelen en el rictus, es mofen i imploren.

Tot en el rostre d'Albert Vidal és impulsat cap als paroxismes de l'expressió. Els seus ulls es mouen dins l'òrbita del rostre-màscara, com els ulls dels actors orientals, al límit del possible.

Albert Vidal parla de nosaltres. Ell és d'aquí. Ell és d'ara.

Jacques Lecoq
París, octubre, 1982